

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารของมนุษย์ ซึ่งมนุษย์ได้กำหนดภาษาขึ้นใช้เพื่อสื่อความหมายระหว่างกัน ภาษาเกิดจากการเรียนรู้ เลียนแบบ ถ่ายทอด จากบุคคลในสังคมเดียวกัน และภาษาก็ยังเป็นเครื่องมือแสดงอารยธรรมและวัฒนธรรมของชาติ อีกด้วย

ประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือสื่อสารของคนไทยที่ใช้แสดงความรู้สึกรู้คิด ทำให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน และเป็นเครื่องมือในการศึกษาวิทยาการในสาขาต่าง ๆ รวมทั้งการประกอบอาชีพ ตลอดจนเป็นสิ่งกลางในการสืบทอดและเป็นหลักฐานของวัฒนธรรม ทำให้สามารถศึกษาถ่ายทอดเพื่อการอนุรักษ์และสร้างสรรค์ให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของไทยสืบต่อกันมา

ความสำคัญของภาษาไทยคือ ใช้เป็นสิ่งกลาง เสริมสร้างวัฒนธรรม สำแดงเอกลักษณ์ พิทักษ์เอกราช ประสาทวิทยา พัฒนาความคิด กอบกิจกรงาน ประสานสามัคคี (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, 2537 หน้า 33) เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันในประเทศ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ภาษาไทยจึงเป็นพาหะความคิดในการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความราบรื่น หากทุกวงการตระหนักในคุณค่าของภาษาไทย และปรับปรุงเรื่องการใช้ภาษาติดต่อสื่อสารระหว่างกันให้มีประสิทธิภาพก็จะเกิดผลในทางสร้างสรรค์ (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, 2537 หน้า 34)

นอกจากนี้ บุญศิริ ภิญญาธินันท์ (2541, หน้า 17 – 18) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยดังนี้

1. ภาษาไทยเป็นภาษาของชาติ ซึ่งแสดงถึงเอกลักษณ์และเอกราช
2. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสร้างความสามัคคีของคนในชาติ
3. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารของคนไทย ที่ทำให้เกิดความเข้าใจทั้งตนเองและผู้อื่น
4. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือศึกษาวิชาการและการประกอบอาชีพ
5. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้และวัฒนธรรม
6. ภาษาไทยเป็นสื่อสร้างความจริงใจ ทำให้เกิดการสร้างสรรค์วรรณกรรมอันมีค่า

มากมาย

ดังนั้นกล่าวโดยสรุปคือ ภาษาไทยมีความสำคัญเพราะเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือสร้างความสามัคคีของชาติ เป็นเครื่องมือสื่อสาร ถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย เป็นเครื่องมือศึกษาและประกอบอาชีพ สร้างสรรค์ศิลปะ และภาษาไทยมีลักษณะเฉพาะที่น่าศึกษา

การเขียนเป็นศิลปะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ ความคิดตลอดจน ความรู้สึกและอารมณ์ต่าง ๆ จากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน มีนักการศึกษาที่ให้ความหมายของการเขียน ดังนี้คือ

การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของตนออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อให้ ผู้อ่านเกิดความรับรู้ ความเข้าใจ การเขียนเป็นผลรวมของการฟัง การพูด การอ่าน และการคิด ดังนั้นทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะที่ย่างยากซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่น ๆ (นราวัลย์ พูลพิพัฒน์, 2529 หน้า 95) การเขียน คือกระบวนการแห่งความคิดในการแสดงออกเพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้ ในการเขียนมี องค์ประกอบต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง คือ ไวยากรณ์ หรือ โครงสร้างภาษา ทักษะการเขียนเป็นทักษะ ในการสื่อความหมาย เช่นเดียวกับการพูด แต่การเขียนอาศัยตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ในการสื่อ ความหมายแทนเสียงพูด เราสามารถถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ และความนึกคิดต่าง ๆ ผ่าน นำมาเขียนได้อย่างถูกต้อง (ศิริพร ลิ้มตระกูล, 2534 หน้า 18) อีกทั้งยังเป็นทักษะที่ต้องอาศัย ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น การเขียนเป็นผลรวมของการฟัง การพูด การอ่านและการคิด

การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้ความคิดการเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้ความคิด อารมณ์ เจตคติของผู้เรียนออกมาให้ผู้อื่นได้รับรู้ การเขียนที่ดีอย่างน้อยจะต้องประกอบด้วย ความสามารถในการสร้างประโยค และความสามารถในการเรียบเรียง ประโยคให้เป็นข้อความที่มีความหมายต่อเนื่องกันไปตลอด (สายพิน สมุทรทัย, 2536 หน้า 32) นอกจากนี้ การเขียน คือ ความสามารถในการรวมเอาทักษะหลาย ๆ อย่างทางภาษาเข้าด้วยกัน ดังนั้นการเขียนจึงต้องมี องค์ประกอบต่าง ๆ คือ เนื้อหาสาระ รูปแบบการเขียน การใช้ภาษาตามหลักไวยากรณ์ สีลาการ เขียน และมีกลไกในการเขียน (แฮร์ริส Harris, 1969 p.68 - 69)

สรุปได้ว่า การเขียน เป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนกว่าทักษะการใช้ภาษาทักษะอื่น ๆ เป็น การผสมผสานทักษะฟัง อ่าน พูด และคิดเอาไว้ด้วยกัน โดยอาศัยตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ในการสื่อ ความหมายแทนเสียงพูด เพื่อถ่ายทอดความรู้ อารมณ์ ความรู้สึก ประสบการณ์ ข่าวสารและ จินตนาการจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน อีกทั้งยังมีความสำคัญมากในการแสดงความรู้สึก ความคิด ประสบการณ์ต่าง ๆ และเป็นทักษะที่ส่งสารเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านเข้าใจ เรื่องราว ความคิดเห็น และความประสงค์ของผู้เขียน

ปัจจุบัน นักศึกษาจำนวนไม่น้อยเขียนภาษาไทยผิดอย่างน่าเป็นห่วง ยกตัวอย่างคำง่าย ๆ ที่ คิดว่าไม่น่าจะเขียนผิดก็ผิด เช่น น่ารัก เป็น หน่ารัก. ทำ เป็น ทำว. ผูกพัน เป็น ผูกพัน เป็นต้น ความ ผิดพลาดที่เกิดขึ้นในเรื่องของการเขียน ถ้าเราสื่อความทางการพูด ก็คงจะมองไม่เห็นเด่นชัดเท่าไร แต่เมื่อไรที่เขียนเราก็สามารถรู้ได้ทันทีว่าผิด ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาข้อบกพร่องที่เกิดจากการ เขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยว่ามีข้อบกพร่องในด้านใดบ้าง เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุง

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
2. เพื่อหาวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ขอบเขตในการวิจัย

1. ประชากร นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 2 - 4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 59 คน คือ

ชั้นปีที่ 2	จำนวน	14	คน
ชั้นปีที่ 3	จำนวน	22	คน
ชั้นปีที่ 4	จำนวน	23	คน

2. เนื้อหา ศึกษาการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 2 - 4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากข้อสอบและแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 2 - 4 ในปีการศึกษา 2548 - 2550 จำนวน 210 ฉบับ

ปีการศึกษา 2548

วิชา 1544901 วิจัยภาษาไทย	นักศึกษาชั้นปีที่ 4	จำนวน 30 ฉบับวิชา
1542207 การเขียนสารคดี	นักศึกษาชั้นปีที่ 3	จำนวน 40 ฉบับ
วิชา 1542208 การอ่านเพื่ออุดมคติ	นักศึกษาชั้นปีที่ 2	จำนวน 30 ฉบับ

ปีการศึกษา 2549

วิชา 1544901 วิจัยภาษาไทย	นักศึกษาชั้นปีที่ 4	จำนวน 30 ฉบับ
วิชา 1543209 การเขียนเพื่อการโฆษณา	นักศึกษาชั้นปีที่ 3	จำนวน 40 ฉบับ
และการประชาสัมพันธ์		

ปีการศึกษา 2550

วิชา 1543210 การเขียนในหน้าหนังสือพิมพ์	นักศึกษาชั้นปีที่ 4	จำนวน 40 ฉบับ
---	---------------------	---------------

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทำให้ทราบข้อบกพร่องการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 2 – 4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
2. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยกลุ่มอื่นๆ ต่อไป
3. เป็นแนวทางให้ผู้สนใจด้านการเขียนภาษาไทยได้ปรับปรุงแก้ไขการเขียนภาษาไทยของตนให้ดีขึ้น และอาจกระตุ้นให้เกิดความต้องการที่จะเพิ่มพูนความรู้ด้านการเขียนภาษาไทยต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

การแก้ไข คือ การแก้ไขการเขียนส่วนที่บกพร่องให้ดียิ่งกว่าเดิม หรือดัดแปลงให้ดีขึ้นตามหลักการเขียนที่ถูกต้องและสมบูรณ์

ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย คือ ความผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ หรือผิดความหมายที่ต้องการ รวมทั้งความไม่สละสลวย หรือไม่ชัดเจนเท่าที่ควร หากแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงจะทำให้สละสลวยขึ้น หรือสื่อความหมายชัดเจนขึ้น

นักศึกษา คือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 2 - 4 ในปีการศึกษา 2548 – 2550 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์